22507

Andrzeykowicz Jan Andrz. Gintort

1 ark.

brak rysun

~~Hist. pol. = 8784.~~

6

MEMORYAŁ

Nieśmiertelney pamięći godnym Panom,

Jaśnie Wielmożnemu Jego Mośći Pánu

PAWŁOWI IANOWI

Na Czerei y Bychowie, Woiewodzie Wileńskiemu, Wielkiemu W. X. L. Hetmanowi: Słonimskiemu, Rosławskiemu, Zditowskiemu &c. Starośćie; Szawelskiey y Kobryńskiey Œkonomiey Administratorowi,

ORAZ

Jaśnie Wielmożnemu Jego Mośći Pánu

KAZIMIERZOWI LEO-

NOWI, ná Bychowie y Sapieżynie, Podkanclerzemu W. X. L. Orszańskiemu, Wołpieńskiemu, Berezyńskiemu &c. Starośćie: Brzeskiey Œkonomiey Administratorowi,

SAPIEHOM,

Pogrzebnym Kazániem

Przez

Xiedzá IANA ANDRZEYKIEWICZA, **ná ten czás Domu Warszawskiego** Societatis IESV **Proboszczá**/

Na sercách życzliwych Słuchaczow, w Kośćiele świętego Krzyżá Kartuzyey Bereskiey, Roku Pańskiego M DC LX VI. Dniá IX. Czerwcá nápisány;

A ná instancyą tychże Słuchaczow/ Drukiem/ ku więtszey pámiątce/ wyrażony.

Z dozwoleniem Starszych/

W WILNIE, Koku 1667. w Drukarni Akad: Societatis IESV.

IASNIE WIELMOZNEMV PANV, I. M. PANV ALEXANDROWI NARVSZEWICOWI, PODKANCLERZEM W. X. L.

LIDZKIEMV, LVBOSZANSKIEMV, MIEDZIALSKIEMV, PIENIANSKIEMV, SZERESZEWSKIEMV &c. STAROSCIE,

Wieszwiańskiemu Dzierżawcy.

D*O inſzych wrodzonych defektow, y ten Naturá nam ludźiom przydáłá, iż w pamięćiách słábi zoſtáiemy.* Zeznał to Krol Dawid, *gdy człowieká zápámietliwym názwał, ták do Páná BOGA mowiac;* Quid eſt homo, quod memor es ejus? *Hebrayski text te słowá czyta;* Quid eſt Enos? *iákoby to iednoż było*, Homo, Enos, Oblivioſus, *zápámietliwy* Pſalm. 8. v. 5.

mietliwy. A nie dźiw iż zeznał, bo tego doświadczeniem
1 Reg. 16. v. 19. & sequ. *doznał.* Misit Saul nuncios ad Isai, dicens; Mitte ad me David Filium tuum. Stet David in conspectu meo; invenit enim gratiam in oculis meis. *Wyprawił Isai Dawida do Dworu.* Et venit David ad Saul, & stetit coram eo: at ille dilexit eum nimis, & factus est ei Armiger. *Poki Dawid w oczach Saulowi stał, poki mu wdźięcznie ná Lutni grał, poty w pámięći trwał; troche z pokoiu do boiu wyszedł, poiedynek z Philistynem w oczách sámegoż Krolá szczęśliwie odprawił, głowę vćiętą Obrzyma temuż Saulowi prezentował, aż go*
1. Reg. 17. v. 56. & 58. *Krol nie poznawa.* De qua stirpe ascendit hic Adolescens, *Abner? mowi Saul do Abnerá Hetmana; nawet y sámego pyta;* De qua progenie es ô Adolescens? Dixitq; David, filius servi tui Isai Bethlehemitæ, ego sum? Oto Saul/ Homo, Enos, obliviosus.

Te słabość pámięći wspieraiąc, á vstáwicznie ná Oycá swego, z śmiertelnośći do wiecznośći przenieśionego poglądáć vśiłuiąc, Bolesław Czwárty Krol Polski, złotą twarz tegoż Rodźicá swego ná pierśiach wiszącą nośił, á maiąc co mowić, álbo odpráwowáć, cáłuiąc effigiem, *iákoby do żywego y przytomnego mawiał;* Absit, ô absit,
Cromero lib. 5. Causinus Aulæ sanctæ Motiv: 2. mi Pater, ut à me unquam aliquid regio tuo nomine indignum, dicatur, aut statuatur! *Stárożytni ludźie chcąc pámięć Przodkow swoich zachowáć, obrázy ich w domách swoich wystáwiali, á z nich wzor cnot, y po-*

chop

chop do przystoynego brali życia. Drudzy miłych Przyiaciół swoich imiona y obrazy, na pierściieniach wyrażone, nosili, a tą inwencyą pamiatkę ich na ręku piastowali. Valer. Max. l. 2.

Ia iednak actum ago, gdy do rąk Twoich Iaśnie Wielmożny Panie, Memoryał, wieczney pamięci godnym Panom, wystawiony niosę. Masz w oczach, w Iaśnie Wielmożney Theodorze Sapieżance/ Małżonce Twoiey, żywy obraz Iaśnie Wielmożnego Pawła Sapiehi/ Woiewody Wileńskiego Wielkiego Hetmana W. X. Lit. ślubny pierścień, na serdeczny twoy palec, ta Heroina, kładąc, nie tylko ćię Rodźicowi swemu, ale całemu Prześwietnemu Sapieżyńskiemu Domowi, złotemi przyiaźni okowami zhołdowała, y w sercu twoim powinną pamiątkę vfundowała. Piastuiesz szczęśliwie w ręku twoich, Pieczęć W. X. L. z ręki Iaśnie Wielmożnego Kaźimierza Leona Sapiehi Podkanclerzego W. X. L. wźięta, a miłośćiwa ręka Naiaśnieyszego IANA KAZIMIERZA Krola y Pana Naszego miłościwego, Tobie podana, à tak piastuiesz, iż godnośćią y powagą, szczerośćią y vprzeymośćią, Pańska hoynośćią y dobroczynnośćią, zmarłego iuż, znowu nieiako wskrzeszasz, gdy go ad vivum, na woskowym, raczey na miodowym sercu twoim, wyrażasz. O gdyby mogł, pewnieby rzekł Kaźimierz Leo Sapieha Podkanclerzy W. X. L. Vive Amice, Alter Ego. Zaczym nie dla tegoć Iaśnie Wielmożny Panie, ten Memoryał offiaruię,

abymći

ábymći pomienionych Przezacnych Pánow pámieć wszczepił, ále ábyś ta ręka, ktora Wieczne Przywileie, y sæculorum munimenta *pieczetuiesz, y confirmuiesz, ten też Memoryał, ná słabych papierách wyrázony, ták roborował, iakoby* memoriale eorum, transeat in genera-
Psal. 101. v. 13. tionem &, generationem; Et nomen eorum vivat
Eccl. 44. v. 14. in generationem & generationem.

Przy tym Memoryale, maluczki pokornie namieniam Memoryalik, ábyś minimam Societatem IEsu, Tibi devotam, *pod pieczećia twoia* illæsam & immunem *chowáć ráczył, á ia imieniem Mátki moiey, niegodny Syn, niegodne modlitwy ofiaruię.*

WM. Mego Mościwego Páná

y Dobrodźieia wierny

Bogomodlcá

y vniżony Sługa

X. Jan Andrzeykiewicz S. I.

Sit memoria eorum in benedictione; & ossa eorum pullulent de loco suo: & nomen eorum permaneat in æternum, permanens ad filios illorum, sanctorum virorum gloria. Eccl. 46

Niech będźie pamiątká ich w błogosłáwieństwie; á kośći ich v. 14.
niech kwitną z mieysca swego: y imię ich niech trwa ná wieki, 15.
zostaiąc ná Syniech ich, świętych mężow chwała.

POki po tey ziemi chodziemy/ poty sie świátu godziemy; poki w oczách stoiemy/ poty w ludzkich pamięćiách żyiemy/ Námilszy Słucháczę. Ná śmiertelne/ śmiertelny człowiecze/ łoże padniesz/ w mogiłę wpadniesz/ z pamięći wypadniesz. Brat dwu Siostr/ Marthy y Maryey Magdáleny záchorował/ Lazarus infirmabatur; Ioan. 11
Wyprawuią Siostry poselstwo do Chrystusá v. 2. v. 3
Páná/ Miserunt Sorores ejus ad IEsum, dicentes, Domine, ecce quem amas, infirmatur; Pánie/ oto ktorego ty miłuiesz/ choruie. Co mowićie Siostry? izali wam Brát nie miły? nie miły/ bo infirmatur, chory: mortuus est, vmarł y zgniły/ áż v. 14.
dicit Martha, soror ejus, qui mortuus fuerat, Domi- v. 40.
ne jam fætet, quatriduanus est enim; dopiero czwarty dzień iáko vmarł/ iuż im śmierdzi/ y imienia iego zapominaią/ po skonániu y po śmierći/ áni Bratem áni Lazarzem/ ále śmierdzącym názywáią.

ią. Przy śmierći/ wierni rzkomo Przyiáćiele/ oczy zawieráią/ ßkátuły y ſkrzynie otwarzáią; ſkárby rozbieráią/ duße vmárłego zapomináią. Płacząc iákoby oczy oćieráią/ ráczey z oczu y z pámięći oraz zmárłego śćieráią: Lacrymâ nihil citiùs areſcit (dobrze powiedziano) memoria defuncti facilè ſeneſcit, & apud viventes vivere neſcit.

Vznawßy tę prawdę Dawid Krol Syońſki/ ziemię ludzi po śmierći żyiących/ nazwał ziemią niepamięći/ Numquid narrabit aliquis in ſepulchro
Pſalm. 87 v. 12. miſericordiam tuam? (mowi do Pána Bogá) & veritatem tuam in perditione? Numquid cognoſcentur in tenebris mirabilia tua, & juſtitia tua in terra oblivionis? Grob/ śmierć/ zguba/ ćiemnośći/ y noc śmiertelnego Lethargu ieſt ziemia Niepámięći/ terra oblivionis. Tenże Krol narzeka ná ſwoie niefortunę/ y ná odſtąpienie od siebie/ ſerdecznych Przyiáćioł/ Qui videbant me, foras fugerunt à me, oblivioni datus ſum, tanquam mor-
Pſalm. 30 tuus à corde. Owo zgoła żywi ludźie vmárłych zapomináią.

Oznaczył to foremnym ſwoim Philozoph iedenMemoryałem. Ten gdy iuż práwie śmiertelny żywot kończył/ proßany od vczniow ſwoich około łoßká ſtoiących/ áby im miáſto Teſtamentu/ oſtatnie iákie dał monimentum/ y munimentum/

tum/ głosem y słowy nie mogąc/ rękę mdleiącą
dwoie O O nápisał. Rozmáićie sobie Philoso-
phowie młodzi/ trzeciego Lekcyą/ w vszách onegoż
tłumaczyli. Pierwszy rzekł; Temi cyrkułámi
zalećił nam/ ábyśmy w Mathematyckich/ y Phi-
lozophskich Cyrkułách nie vstawáli. Wtory po-
wiedział/ iż pokazał temi znakami/ że wszytko co-
kolwiek ná świećie iest/ Cyfra/ cyfra/ nic nie wá-
żąca iest. Wyraził ten zdániem swoim sentencyą
Alphonsá Arágońskiego Krolá/ ktory złoty łań-
cuch/ ná szyię swoię kłádąc rzekł; ô quantam ci-
frarum cifram induimus! Trzeći ták one Sym-
bola interpretował: Wyraził/ práwi/ iakie ćię-
szkośći y bole przy skonaniu ćierpi/ ô! ô! Wołał
ieden konáiący; Nemo credit, nemo credit! Gdy
ták sobie oni vczniowie dyszkurowáli/ sám Philo-
zoph trochę otrzeźwiawszy rzekł/ o o, in morte o-
mnium oblivio: przy śmierći wszytko w niepamięć
idzie. Vmarli/ bogactw/ roskoszy/ wygod/ świá-
tá tego zapomináią; żywi też ná vmarłych nie
pamiętáią; In morte omnium oblivio.

Dniá wczorayszego/ smutney Tragedyey żało-
sny Akt/ y spectaculum luctuosum, ná tym Theá-
trum/ skazitelność náßá ludzka/ oczom náßym/
ieszcze z łez nie oschłym wystawiła/ gdy dwu Ja-
śnie Wielmożnych Pánow/ słáwnych Bohate-
row/

Antoni Panorm tan. de rebus A phonsi Præfat. lib. 3.

row/ y niezwyćiężonych Wodzow / od nieuzbro-
ioney Parki zhołdowanych/nam tu presentowa-
wszy/ Jaśnie Wielmożnego Jego Mośći Páná
Pawłá/ Woiewodę Wileńskiego/ Wielkiego Het-
mána W°. X. Lit°. y Jáśnie Wielmożnego Je°
Mośći Páná Kazimierzá Leona/ Podkanclerze-
go W°. X. Lit:/ przezacnych Sapiehow/ z oczu
nászych wziąwszy/ w trunách/ iáko w nieiákich
skrzyniách zamknęła/ do Grobowca zaniosła/ y
twardym marmurem/ iáko nie przeyrzaną zasło-
ną od oczu nászych zasłoniła. Czy tákże v nas/
iáko z oczu/ ták y z pámięci wynidą? Wiem iż
scribunt in marmore læsi. Wiem y o tym/iż y sam/
iáko wierny/ lubo niegodny/ sługá/ tych Przeza-
cnych Pánow/ serdeczną ráną serdecznego bolu
zraniony zostáwam/ y miedzy Wami Przezácni
Słuchacze serdecznie boleiącemi tu teraz stoię:
Zaczym iáko læsus ná wieczną pámiątkę tych prze-
zacnych Pánow/ napiszę im/ ná Grobowcowym
Kámieniu Memoryał/ od Ekklesyastyká Prze-
świetnym Xiążętom zostawiony: Sit memoria
eorum in benedictione; & ossa eorum pullulent de
loco suo: & nomen eorum permaneat in æter-
num, permanens ad filios illorum, sanctorum viro-
Im. 44 rum gloria. Będźie tedy/ lingva mea calamus scri-
v. 2. bæ velociter scribentis; Wy Przezácni słuchacze/
marmu-

mármurowych/ o Hetmanie; woskowych serc/ ó Pieczetarzu/ mowiącemu/ y sprzyiáiących vßu/ vżyczćie.

Lubo dla Natury grzechem zranioney/ skáźitelnośći w korzyść oddáni/ lubo nieodmiennym Dekretem Boskim/ ná śmierć skazani/ Statutum est hominibus semel mori, nie radźi iednák śmiertelni ludźie vmieraią. Bydz y żyć iák naydłużey vsiłuią; á żyć wiecznie w oczách ludzkich nie mogąc/ w pámięćiách żyć pragnąc/ Pámiątki/ y Nagrobki sobie/ ná twárdych marmurách/ rysuią. Zyie w pámięćiách Fryderyk II. Cesarz/ dla Nagrobku swego; Genes: 3. v. 19. Pulvis es, & in pulverẽ reverteris. Hebr. 9. v. 27.

Si probitas, sensus, virtutis gratia, census,
Nobilitas orti possétque resistere morti,
Non foret extinct9 Fridericus, qui jacet intus.

My moglibysmy ták to dźiśia tłumaczyć/

O gdyby śie godźiło śmierći cłem odkupić,
Lub Sapieżyńską Strzałą z oręża ią złupić,
Iaśnie Wielmożni w ćiemną noc by nie zapadli
Dway Sapiehowie, ktorzy w ten Grobowiec wpádli.

Symilius Hetman Rzymski/ wßytek swoy wiek w Marsowym stráwiwßy polu/ á tylko siedm ostátnich lat ná rekollekcyą sobie wziąwßy/ vmieráiąc tákie sobie kázał nápisáć Epitaphium; Hic jacet Similius, cujus ætas multorum annorum fuit, ipse tamen septem tantùm duntaxat vixit annos. Dio & Xiphilinus in Adriano.

A Sewerus Cesarz zchodząc z tego świátá/ ná wieczną pámiątkę/ o sobie y wyrzekł y nápisał/ Cuncta fui, sed nihil prodest.

Nadobne są te pámiątki/ iednákże nie są wieczne/ gdyż Mors saxis marmoribúsque venit: wieki nie trwáiące/ latá vpłátuiące / y kámienie trwaią/ zátym pámiątki niepámięćią gładzą: Sunt characteres virtutis (mowi Sydonius) quos nec tempora eradicant, nec sœcula obliterare possunt. Cnoty charákterow/ áni tempus edax rerum, áni żadna niepámięć/ skazić; áni Smierć/ ktora wszytkie ozdoby prochem posypuie y profanuie/ zágrześć w popiele nie może: gdyż vivit post funera virtus.

Sidon.

Tákiemi przeswietnego żywotá swego chárákterámi/ wpisáli się w pámięći nas wszytkich/ Przezacni Słuchacze/ Jáśnie Wielmożni Pánowie/ JEgo Mość Pan Páweł Sapiehá/ Woiewodá Wileński/ Wielki Hetman W° X. Lit. y JEg° Mość Pan Kazimierz Leo Sapiehá/ Podkanclerzy W° X. Lit. Wpisałći się y w pámięć/ y w serce zránione/ serdeczny Małżonek twoy/ Páweł Sapiehá/ krwią samą/ Jaśnie Wielmożna Páni Anno Kopćiowna Sapieżyná/ Woiewodziná Wileńska/ wielka Hetmanowá W° X. Lit. Boleieß sercem/ iżeś stráćiła tego/ ktoregoś w sercu nosiłá/ ktoregoś w ostátniey chorobie/

nie

nie tylko iáko wierna Małżonká/ ále iáko mikuiąca Mátká piástowáłá/ ktoremus iáko nayniższa Sługa vsługowáłá. Tenći z oczu/ ále nie z pámięći zniknął; odnawiasz pámiątkę tego sobie temi łzámi/ iáko serdecznego żalu literámi. Názwałbym ćię Anną/ nie o Syná dánie/ále o Małżonká wźięćie Bogu supplikuiącą. Cum esset Anna amaro animo, oravit ad Dominum flens largiter. 1. Reg. 1. v. 10.
Porrò Anna loquebatur in corde suo, tantúmque labia ejus movebantur, vox autem penitus non audiebatur. Bol serdeczny słowáć we łzách zánurzał. Názwałbym ćię Noemą/ ktorey gdy mortuus est Elimelech maritus, vtrápiona mowiłá do Przyiaćioł; Ne vocetis me Noëmi (id est pulchram) sed Ruth. 1. v. 20.
vocate me mara (id est amaram) quia amaritudine valde replevit me Omnipotens: Słusznie bym ćię nazwał Mátką bolesną/ z temi osieroconemi Synogárlicámi leżącą/ gdybym nie widźiał/ pod temi żałobnemi chmurámi/ iásniejących twoich Poćiech/ ktore wszytkiey Oyczyzny oczy vweselaią. Zaczym tylko słowy sámego Chrystusá Páná Wdowę ćieszącego/ łzy twoie oćieram/ Noli Luc. v. 13.
flere, otrzy łzy z oczu płynących; żyie Przezacny Małżonek twoy/ y żyć będźie/ w przezacnym potomstwie swoim y twoim: ô quàm pulchra est casta generatio cum claritate, mowi Krol mądry/

immorta-

Sap. 4. v. 1. immortalis est enim memoria illius, quoniam & apud DEum nota est, & apud homines! Wpisał się wam krwią Oycowską w pamięći/ Rodzic y Dobrodziey Wasz/ Wielmożni Mośćiwi Pánowie/ Kazimierzu Jánie/ Podskarbi Nadworny/ Benedykćie Páwle/ Stolniku/ Fránćiszku Stephanie/ Czesniku W. X. Lit. y tobie mały laty/ wielki

Ioan. 14. v. 8. nádzieią Leonie. Ostendite nobis Patrem, pozostáli Synowie/ & sufficit nobis. Syn każdy iest Imago Patris. Ták názywa Syná BOżego Theolog niebieski/ y Doktor Narodow/ CHristus est

2. Cor. 4. v. 4. Imago DEI, dla tego/ iż od wiekow rodząc się z Bogá Oycá/ terminans notionalem intellectionem Patris, ex vi productionis suæ [iáko Theologowie náuczáią] simillimus est Patri eúmque perfectissimè repræsentat. Maluyćie y wy Przezácni Synowie Przezacnego Rodzicá swego/ ná was samych

S. Bernard. ser. 71. in Cát. obraz/ tákiemi/ iákie Bernat Swięty przepisał/ farbámi. Habent mores, suos colores, habent & odores; colorem in conscientia, odorem in fama. Wyrażayćie Rodzicá Wászego/ in corde, candorem; in ore, ruborem. Przypisuyćie do Wászych Konterfetow Lemma, z vst Oycá Wászego wzięte; BOgiem/ Wiárą/ á Cnotą.

Wpisał się w pámięć osobliwie Tobie/ Wielmożny Mośćiwy Pánie Kázimierzu Jánie Sapieho

pieho/ Podskarbi Nadworny W. X. Lit. Jaśnie Wielmożny Kazimierz Leo Sapieha/ Podkanclerzy W. X. Lit:/ hoyną ręką/ ktory iáko sobie Dilecto & Electo, v Rodzicow Twoich imię swoie vprosiwszy y imienia/ y znaczney swoiey Substancyey/ extra sortem Fratrum tuorũ, osobliwym zostáwił ćię Heredem. Rozśćiągayże Páńską rękę Twoie nad hoynym Dobrodzieiem Twoim; á co my Kápłáni przy świętostrászney ofierze/ do Bogá/ to Ty sensu accommodato, (offiáry y subsidia animæ ejus ordynuiąc) mow do tego Dobrodzieiá/ De tuis donis ac datis, co powinna wdzięczność przepisuie/ dáie y dáwáć nigdy nie vstánę.

Wpisáli się Wam in Memento, oba ći Przezacni Heroës Prześwietni y Przewielebni w Bogu Prałáći/ Ecclesiarum Principes, Alexandrze Sapieho Biskupie Zmuydzki/ Nominácie Wileński/ y Janie Gotthardzie Tysenhaus Biskupie Metoński/ Suffraganie y Administratorze Biskupstwá Wileńskiego/ wpisáli się/ y literami pokrewności/ y Braterskiey vfności. Sit apud vos memoria eorum in benedictione, dawaycie im często/ Biskupiemi rękoma Waszemi benedykcyą przy świętych offiarách: Ozywayćie się z Braterską y Kápłańską powinnośćią; Nos ergò omni tempore, sine intermissione, in diebus solemnibus, & cæteris, 1. Mac. 12. v. 1

 ris,

ris; quibus oportet, memores sumus Vestri in sacrificijs, quæ offerimus, & in obseruationibus sicut fas est, & decet, meminisse fratrum. Wpisali sie w pámieć twoie ći Przezacni Heroës, Jáśnie Wielmożny Mośćiwy Pánie Jánie Karolu Kopćiu Woiewodo Połocki/ Jeden serdeczna Małżonke swoie/ á naimilsza Siostre twoie/ te boleiaca z Sierotámi Mátke/ iáko niegdy Chrystus swoie Jánowi/ ták on Tobie oddáwszy w opieke; Drugi serce swoie konferowawszy przez przyiaćielską confidencyą/ná sercu twoim nápisali; Memento nostri in beneplacito populi tui, visita nos in salutari tuo, nawiedzay nas tym affektem/ ktoregosmy doznawáli/ y przed ludźmi/ y przed Bogiem ná nas pamietay.

Psalm. 105. v. 4.

Wpisáli sie y w twoie pámieć/ Jáśnie Wielmożny Mośćiwy Pánie Alexandrze Naruszewicu Podkanclerzy W. X. Lit.; Jeden z nich oddáwszy naypierwszy Domu swego Kleynot/ y naypierwszy błogosławieństwá Bożego Dar/ w Theodorze Corce swoiey/ á Małżonce twoiey. Drugi dawszy Dusze swoie/ przez śćisła Miłość/ ponieważ Anima plus est ibi, ubi amat; quàm ubi animat. Y dla tego widźielismy/ gdy s. p. Podkanclerzy/ zá wola swoia ná ziemie złożany/ dusze swoie w rece Bogu oddawał/ Ty przy nim/ ná

teyże

teyże Ziemi leżąc/ ledwoś oraz/ prawie tegoż momentu/ Commorientium Amicorum obligacyey wespoł konaiąc/ nie wykonał; y tak gloriosi Principes terræ nostræ, quomodo in vita vos dilexeratis, ita & in morte nolueratis separari. Ale cię Boska prowidencya/ ku chwale swoiey/ a vstudze Oyczyzny/ za Sukcessora Miłośnikowi twemu/ ordynowała y z iego ręki wziąwszy Pieczęć W° X. Lit./ tobie oddała/ abyś na woskowym sercu twoim/ żywy Exemplarz kochanego Przyiaciela twego/ wyrażał: Pone me, prosi post fata, ut signaculum, super cor tuum, ut signaculum, super brachium tuum; quia fortis est ut mors dilectio: Miłość/ na ktorąśmy się niegdy sobie ściśłe przyiaźnią podpisowali/ pieczętuy mi Pieczętarzu sercem miłośnym/ pieczętuy y mocnym ramieniem; niech tych pieczęci/ y mocna śmierć nie rozrywa. Cant. v.6

A Tobie Wielmożny Mościwy Panie Alexandrze Połubiński/ Polny W° X. L° Pisarzu/ o iako głęboko w sercu pamiątkę wyrysowali oba ci Prześwietni Heroës, y pokrewności/ y należytey dobroczynności charakterami! Wpisuieß w pamięci potomnych wiekow imię twoie/ ręką nie tylko piorem/ iako Pisarz/ pißącą/ ale y mieczem/ iako odważny y w tak wielu okkazyach doświadczany Kawaler/ vzbroioną; iako drugi Korecki/

 trzyna-

trzynaśćie z Turczynem/ Ty pietnaśćie z rożnym Oyczyzny/ y Páná nászego Naiáśnieyszego/ Nieprzyiaćielem/ potrzeb odpráwiwszy/ sstáłeś sie probowánym/ y w ogniu Marsowym distyllowánym złotem/ bespiecznie Oyczyznie rzec możesz/
Psalm. 16 v. 3. Probâsti cor meũ, igne me examinâsti; Wpisuyże y te Familiey twoiey Columina & Lumina, w pámieć twoie/ oświadczáiąc sie z powinną ku nim wdzięcznośćią słowy sławnego Woiennika/ mow do Jednego/ Si oblitus fuero tui; mow do Drugiego/
Psal. 136. v. 5. Si non meminero tui, oblivioni detur dextera mea, niech będźie w zápomnieniu ręká moiá/ ná wieczną pámiątkę zárabiáiąca.

Tu by czás był pokazáć/ w ktorych Familij y Do now monumenta, purpurowemi krwie prześwietney literámi/ ći Przezácni Pánowie sie wpisáli/ ále białego Łabęćia bielić/ złota złoćić/ do Morzá krople przylewáć/ Słońcá iskierką oświecác/ nie chcę; dosyć námienić/ iż cokolwiek w Koronie Polskiey Kleynotow świecących iaśnieie; iákożkolwiek Orzeł Polski wysoko gniázdo swoie wynosi; gdźieżkolwiek Pogonią W°X. L°/ sławę y chwałę zánosi/ to wszytko Stárożytność/ świetność/ y zacność Domu Sapieżyńskiego w sobie záwiera. Tu wynioslá Fortuná/ iáko nieiáká Pandorá/ Kśiążęce Mitry/ tu Biskupie

ſkupie Infuły/ Hetmańſkie y Polne y Wielkie Buławy/ tu małe y wielkie Pieczęći/ Marßałkowſkie y Nadworne y Wielkie Láſki/ tu przeswietne złożyła ozdoby. Owo zgoła gdyby kto ſpytał/ in qua via lux habitet? Per quam viam ſpargitur lux? Smiele y beśpiecznie byśmy odpowiedźieć mogli/ per viam Sapieharum lux ſpargitur. bo kędy sie okiem y vchem obroćiß/ świátła/ iáſnośći/ pełno/ Jáśnie Oświeconych/ Jáśnie Wielmożnych Fámilij. Iob. 38. v. 19. 24.

Stoi w oczách/ y w vßách nášych ießcze brzmi/ wczorayße Elogium Jáśnie Wielmożnego J. Ego Mośći Páná Pawłá Sapiehy/ Woiewody Wileńſkiego/ Hetmana Wielkiego/ W° X. Lit: mnie teraz proßę dopuśććie/ Namilßy Słucháćze/ od kilku lat/ w popiele śmiertelnośći leżącego Phœnixa/ w momenćie czáſu Wam preſentowáć/ Jáśnie Wielmożnego Jego Mośći Páná Kazimierzá Leoná Sapiehę/ Podkánclerzego W° X. Lit.

Ten Roku Páńſkiego/ Tysiącnego ßeśćſetne° dziewiątego/ dnia czternaſtego Lipcá/ w Wilnie/ z Leoná Sapiehy/ ná ten czas Kanclerzá/ potym Woiewody Wileńſkiego/ y Wielkiego Hetmaná W. X. L°/ y z Elżbiety Księżny Radziwiłowny/ Vrodzany/ w oczách/ y w ręku ś. p. Władysławá

Czwar-

Czwartego Krolewica/ á potym y Krolá Pol-
skiego/ y Naiáśnieyszey Konstancyey Krolowey
in monumenta Christianorum charactere indelebili
Chrztu Swiętego/wpisány imię Kazimierzá Le-
oná wziąwszy/w dźiećinnych látkách stárał się/á-
by nie było nomen inane. Pámiętał ná Monitum,
Esto quod audis; pámiętał ná Swiętego Pátroná
swego/ ktory ne se pollueret,maluit ipse mori. Ro-
zumieyćie/ proszę/ co mowię/ Kazimierzem áż do
Małżeńskiego stanu zostawał. Quis est hic? & lau-
dabimus eum! Potuit transgredi, & non est trans-
ccl. 31. v. 10. gressus, facere mala & non fecit? fecit mirabilia in
vita sua!

W lat szesnastu do cudzych kraiow wypra-
wiany/ náukámi młodość swoię/ pod sławnemi
Professorami/ Puteanem y Wernuleuszem/ prze-
polorował; tamże ante annos animúmque gerens
curámque virilem, oczy ná się zdumiewáiących się
Monárchow/Vrbaná Osmego Naywyższego Pá-
sterzá/ Ferdynandá Wtorego Rzymskiego Ce-
sárzá/ Ludwiká trzynastego Francuskiego Kro-
lá/ Książąt Sacri Romani Imperij Elektorow/
Ducis Magni Hetruriæ, Spinoli y Mauryćego sła-
wnych Wodzow/ w obozách ich Spectator będąc/
y innych Europy Pánow/ oczy y ánimusze ná się
c. 1. v. 66. obroćił. Pytáli się wzáiem/ Quis putas Puer iste
erit?

erit? y z Przezwiská onego omina czyniąc/ Sapia, mądrości wielkiey y rostropności Prognostykámi dochodzili. Jákoż y nie zawiedli się ná swoich nadzieiách. Powrocił z cudzych Ziem/ nie iáko wiele innych z cudzych ziem: bo tam non evacua- 2.Cor.13. v. 11.
vit, quæ erãt parvuli, bogatszy w náukę y experyencyą/ w stawę y należytą Pániećiu znaiąmość/ w potrzebną szesćiu iezykow vmieietność/ á naybarziey w miłą/ y Maiestatom Pańskim/ y Dworowi/ y innym wszytkim przyiemną vkładność. Eruditionem & Dexteritatem oneº sprobowawszy/ vraczył rękę iego s.p. Krol Zygmunt trzeći/ piorem/ dáiąc mu Wº X. Lit. Pisarstwo. O iáko się tym piorem wpisował w sercá ludzkie y przyiaźni! Władysław Czwarty Krol (ktorego narodzenia dźisieyszego dnia obchodziemy rocznicę/ ô by nigdy nie vmierał) w tęż rękę iego dał Marszałkowską Wº X. Lit. Láskę. O iáko przy tey Lásce zárabiał ná łáskę y Pańską y ludzką! O iáko Oyczyznę wspierał/ pracámi/ kosztámi/ odwagámi! swiádczą iego Funkcye/ Legacye/ woienne expedycye/ ná zászczycenie całośći Oyczyzny/ y dostoieństwa Krolewskich Maiestátow/ millibus & millionibus osypane vsługi. Kto wspomni ná Zborowską/ Beresteckę/ Zwaniecką/ przy boku y w oczách Naiasnieyszego Krolá Janá Kazimierzá

mierzá/ Páná náße° Miłośćiwego/ Expedycyą/
kto ná gromádne ieg° Chorągwie/ Pułki/ y Woy-
ská w Polu/ kto ná potężne/ ná Bychowie/ Lacho-
wiczách/ Jkázni/ y innych Fortecách/ włáſnym
koßtem prowádzone y oſádzone Præſidia/ pámię-
ćią poyrzy/ y wyzna/ wielkie tego Miłośniká
Oyczyzny in Sago przyſługi. Nuż in Toga, Rze-
czypoſpolitey/ y Páńſkim Maieſtatom devota ob-
ſequia, kto wyſłowi? Pod miſterną/ ſobie od
Páná Bogá pokazáną Rewelacyą/ Vznał Eze-
chiel Prorok Kroleſtw świátá tego Rewolucyą.
Ezech. 1. Widźiał woz ieden pełny koł/ Rota in medio rotæ.
Nie zakłádayćie tu ſobie Miłośćiwi świátá tego
Ioan. 2. Pánowie Tabernacula! Tranſit mundus, & con-
v. 17. cupiſcentia ejus. Vſtáwicznie się Kroleſtwá obrá-
cáią/ vchodzą/ wieżdżáią. Widźiał pomieniony
Prorok/ y czworo źwierząt dźiwnych/ woz ten
v. 6. ćiągnących/ z dźiwnemi twarzámi/ quatuor faci-
es uni, & quatuor pennæ uni, pedes eorum, pedes re-
v. 10. cti. Similitudo autem vultûs eorum, facies homi-
nis, & facies leonis, facies bovis, & facies aquilæ,
ipſorum quatuor. Czáſu śćiſłość nie dopuſzcza/
tego piſma Bożego ták trudnego/ tłumaczyć; to
tylko námieniam/ iż tam Rzeczypoſpolitey Rząd-
com/ Senatorom/ Conſyliarzom/ dano inſtruk-
cyą/ iákie twarzy mieć/ iáko ie pro circumſtantia-

rum

rum exigentia, & opportunitate rerum, odmieniáć powinni. Dawid postrzegszy iż mu szło o wielkie zdrowia y żywotá niebespieczeństwo/ będąc w ręku Nieprzyiáciol swoich/ immutavit os suum coram eis, & collabebatur inter manus eorum, on to ták sławny Mocarz/ & impingebat in ostia portæ. Tenże Dawid tráktuiąc z mądrą Thekuitką o vwolnieniu od wygnánia występnego Absalona/ vłożył twarz swoię/ y wyraził ná sobie twárz y postáć Anyelską/ Sicut Angelus DEi, sic est Dominus meus Rex; zeznawa pátrząca ná twarz iego Niewiastá. Tenże sam Dawid/ przed Joábem y Absalonem/ iuż w poważną/ surową/ y przeráżáiącą twarz odmienia; Reversúsque Absalon in domum suam, & faciem Regis non vidit. Asswerus Krol rozgniewány ná Krolową Wasthi/ iratus Rex, & nimio furore succensus, wzywa do siebie Konsyliárzow/ qui videbant faciem Regis, twarz Krolewską/ boiaźń y rewerencyą/ Maiestátu spráwuiącą. Do tegoż Asswerá weszła Krolowá Esther/ Ingressa stetit contra Regem, ubi ille residebat, erátque terribilis aspectu. Cúmque elevâsset faciem, & ardentibus oculis furorem pectoris indicasset, Regina corruit. Obaczywszy tę smutną tragedyą Krol/ záraz ták odmienił twarz/ iż pismo Boże tę odmiánę Du-

1. Reg. 21. v. 13.

2. Reg. 14. v. 17.

ibid. v. 24

Esth. 1. v. 13.

ibid. v. 19 & seq.

ne Duchowi Bożemu przypisało/ Convertitque DEVS spiritum Regis in mansvetudinem, á Krolową Esther vznawáiąc szczęśliwą przemianę/ rzekła; Vidi te Domine quasi Angelum DEI, & conturbatum est cor meum, præ timore gloriæ tuæ. Valde enim mirabilis es Domine, & facies tua plena est gratiarum.

Vmiał wyrażáć tę twarzy odmianę będący in Toga, Kazimierz Leo Sapiehá/ Podkanclerzy W° X. Litewskiego: Izáli bowiem nie miał faciem hominis, dla słodkiey swoiey wymowy/ miłey rozmowy/ przyiemney ludzkośći? Izali nie miał faciem leonis, dla mocy/ powagi/ potęgi/ y nieustrászoney resolucyey? Izáli nie miał faciem aquilæ, dla bystrolotney y wysokiey w rádách rostropnośći. Izáli nie miáł faciem bovis, dla ćiężkiey y vstáwiczney/ pro bono publico práce?

Pokázáło się to w niedáwnym Oyczyzny nászey zamieszaniu/ w ktorym gdy rożni ná rożne wyglądali y nakłaniáli się Protekcye/ ten Leo fortissimus, ad nullius pavens occursum, powágą/ rádą/ prácą/ y kosztem/ y innych zátrzymał przy obligowaney Oyczyznie y Pánu wiernośći/ y sam Rectus stawał y zostawał przy swoiey Cnoćie/ ktorą evidentem Patriæ prohibuit Ruinam.

Proverb. 30 v. 30.

Do Moskwy Postem wyprawiony/ z dumnym

mnym Nieprzyiácielem/ iáko Człowiek/ habens faciem hominis, ludzkośćią/ racyámi/ rádą/ prá⸗cą/ mało co spráwiwszy/ iáko Leo ná iego po⸗grozki ryknął/ y ták szczęśliwie pokoy Oyczyznie spráwiwszy/ Kazimierz/ ráczey Każe mir po⸗wroćił/ nie prosiwszy o pokoy/ ále barziey wy⸗strászywszy/ y lwią swoią/ Leo resolucyą do nie⸗go przymusiwszy.

Facies hominis z ochotą gospodarską roziáśniáłá w nim/ gdy do Rożańskiey Resydencyey swoiey/ iáko Marszáłek W. X. Lit./ Naiaśnieyszeᵒ Krolo⸗wi Władysławowi Czwártemu/ y Naiáśniey⸗szey Ceciliey Renaćie Krolowey Marszáłkował; iáko drugi Zacheusz / Princeps & ipse dives, exce-pit gaudens, wprzod serce hoyne/ á potym rękę Sapieżyńską/ złotym Pańskiey szczodrobliwo⸗śći kluczem otworzywszy/ sto kilkadźiesiąt ty⸗sięcy/ w samym złoćie wysypał/ y z całeᵒ Dwo-ru/ cáłego Krolestwá/ neminem, y namnieysze⸗go/ indonatum prætermisit. Facies hominis po⸗kázáła się ná nim/ w przywitaniu ná Granicách Krolestwá/ y w prowadzeniu Naiaśnieyszey Lu⸗dowiki Maryey/ Krolowey/ y Pániey nászey Miłośćiwey/ z iego twárzy omina biorąc/ iáko una de numero prudentum, o ludzkośći Náro⸗dow nászych/ o Rewerencyey y Obserwancyey Luc. 19. v. 2.

Krolewskim Majestátom powinney/ zeznawáłá; Hæc facies testis quales intrinsecus estis, y nie iest omylona. Też twarz ludzka/ w postáć lwia przemieniona/ pokázał ná Wileńskiey Kommissyey w przełamániu potężnych zápedow/ sprzysiężoney ná obelgę Wiary Katholickiey/
Amos. 3. v. 8. Kalwińskiey furyey/Leo rugiet,quis non timebit? Vlękła się y z Wilná vćiekła Herezyá. Vicit
Apocal. 5 v. 5. Leo, triumphował z Swietym Michálem/ Woysk Niebieskich Hetmanem; iáko niegdy z z Niebá/ták z Miásta wytrącono Luciperowych Adherentow z Anyołámi woiuiących/ Synagoga zá murámi wystáwiona/ może się policzyć miedzy Sapieżyńskiey chwały Kolossami.

Páńskie swoie ku niemu serce wyrażáiąc/ y áffekt swoy pieczętuiąc/ pomieniony Władysław IV. Krol/ dał mu był W° X. Lit. Pieczęć/ czyniąc go Custodem Legum, & voluntatis suæ Interpretem. Ten Rzeczypospolitey piástuiąc Kleynot/ ták przystępnym pokázował się człowiekiem/ iż go/ Cor populi, názywano; in consilijs, bystrolotnym Orłem; w trudnych Oyczyzny spráwách/ pracowitym Wołem/ in zelo, pro Lege, pro Rege, pro grege, Populóq; libero, nie vlęknionym Lwem tytułowáno.

Zárobił sobie ten Iustitiæ Custos & vindex, ná

Elogi-

Elogium Krolá y Proroká/; In memoria æterna Pſal. 111.
erit juſtus, ab auditione mala non timebit. Azaż v. 7.
nie był Iuſtus? Vmiał dobrze Diſtributivam Iu-
ſtitiam od ſamey nieſtworzoney Mądrości præ-
ſcriptam; Vmiał oddawáć quæ ſunt Cæſaris, Cæ- Matth. 22
ſari, & quæ ſunt Dei, Deo. Oddawał Oyczy- v. 22.
źnie/ Pánu/ y Bono Publico, quod debebat, iá-
kom námienił/ iáko zaś oddawał quæ ſunt Dei,
Deo, namienię tylko mi kwáterki godźiny Prze-
zacni Słuchácze pozwolćie.

Lubo naybogátſzy świátá tego Pan/ iednák
muśi z Bernatem Swiętym zeznáć/ iż tylko duo
minuta ma/ ktore powinien Pánu Bogu oddáć/
Animam, & corpus. On ták mowił: Duo minu- S. Bernar
ta habeo Domine, corpus, & animam; utinam hæc dus ſerm.
tibi poſſim in ſacrificium laudis offerre. Kazi- 3. in Pu-
mierz Leo Sapieha/ oddał quæ ſunt Dei, Deo: rific. B. Mariæ.
oddał Duſzę/ czegom dobrze wiadomy/ imięnia
Kazimierzowego godną/ częſtemi barzo ſpowie-
dźiámi/ wybieloną/ częſtym chlebá Anyelſkiego
vżywániem vtuczoną. Zadne° święta celniey-
ſzego/ oſobliwie Naśw: Pánny Mátki Bożey/
ſwoiey iedyney Patronki/ bez tego bankietu nie
odpráwował. Słuchaycie Dobrzy Katholicy/
ktorzy raz w rok ſpowiedź/ y S. Kómunią od-
práwuiecie/ Słuchaycie á informacyą bierzćie/

gdyż

Isidorus de sũmo bono.

gdyż Vita proborum, eſt norma aliorum, hi dum laudantur, cæteri informantur. Tenże świątobliwy ſwoy zwyczay przy dokończeniu żywotá ſwego zachował/ w dzień Niepokalánego Poczęćia Naświętßey Pánny; w dzień Narodzenia Páná náßego/ w dzień nowego Latá/ y Trzech Krolow/ z ręku niegodnych moich/ to Viaticum ná daleką drogę/ cum Extrema Vnctione, przyimuiąc. Oddał tedy Duße Bogu/ ták wiele razy ná káżdy dzień powtorzoną Abſolucyą/ Artykułow Wiáry świętey Profeſſyą/ y innemi srzodkámi/ y Aktami oſtatniemu momentowi ſłużącemi/ przyprawioną.

Oddał Bogu ten Pan y drugie minutum, to ieſt ex bonis corporis, z dobr ſobie od Páná Bogá danych/ nie minutum, ále obfitą dźieśięćinę/ y owßem ledwo nie dimidium bonorum, z ßczodrobliwym Zacheußem.

In memoria æterna erit juſtus, Iuſtitiæ & Iuris utriusq; w Akademiey Wileńſkiey Societatis IESV Fundator, chcąc áby Spráwiedliwość y Pobożność w Oyczyznie náßey kwitnęłá. Ale y twoiá Pańſka hoyność Dobrodźieiu náß w pámięćiách náßych wiecznie będźie trwała/ powinna Gratitudo imię twoie náſtępuiącym wiekom będźie podawáła/ vznáią przezacni Domu Sapieżyńſkiego

pieżyńskiego Propagatores, iż In memoria æterna erit justus. Iustus ut palma florebit, sicut cedrus Libani multiplicabitur, nie zwiednie/ ále vstawicznie kwitnąć będźie/ Iustitiæ & Iuris Fundatorá pámiątká. Wpisał się w pámięći/ in memoria æterna erit, nie słabemi literámi/ ále mármurowemi Ołtárzami/ murowánemi filarámi/ Kośćiołámi y całemi Bazylikámi/ ná cześć y chwałę Pánu Bogu wystáwionemi. Wyświadczayćie Wielebni Oycowie/ á Bráćia moi Collegij Brestensis Societatis IESV, ktorym on/ murowány Kośćioł założył/ y ná dokończenie onego dostateczną Summę gotową ordynował. Przewielebni Prałaći/ Kanonici Reguły świętego Augustyná/ ápprobuyćie co mowię/ ktorym w Słonimie magnificum Templum wymurował. Wystawiayćie Wáßego Fundatorá hoyność/ białym habitem y niewinnym sumnieniem wćieleni Anyołowie/ Wielebni Oycowie Karthuzowie; wy same/ tey Baziliki ták wspániałey/ filáry y śćiány (lapides clamate) opowiadayćie ßczodrobliwość tego Páná/ przez ktoregośćie powstáły. Zeznawayćie Wielebni Oycowie Swiętego Fráńćißká Synowie/ktorym w Sapieżynie Kośćioł ozdobny z muru wybudował. Nie milczćie Fundacyey swoiey/ od onego w

Psalm. 92 v. 13.

Luc. 19. v. 49.

Nowo-

Nowogrodku vczynioney Wam/ Namilßy Bráćiá Bonfratelli słußnie nazwáni; Ozwi się Siemiatycki z swoią Resonancyą y z Kursem fundowanym: Zdzięćielski tákże wymurowány/ z swoim Kursem Kośćiele; Ozwićie się w Cimkowiczách / w Horkách/ Czerei/ w Bęsieńkowiczách/ fundowáne Kośćioły/ Cerkwie Vniackie/ ktorych nád dwádzieśćiá/ ten Zelator Vnionis, práwie Swiętego Kazimierzá Pátroná swe° żárliwośćią/ dla swoich poddánych/ wystáwił. Szpitále fundowane y nadane/ Klaßtory prowidowane/ mowćie/ In memoria erit Iustus, ab auditione mala non timebit.

Już tedy piße ná pámięćiách/ y ná sercách Wáßych Przezacni Słuchácze/ monumentum tym dwiema Pánom; Sit memoria eorum in benedictione, & ossa eorum pullulent de loco suo, kośći zmarłych niech kwitną w trunách swoich. Przez Kośći w pismie Bożym rozumieią się częstokroć/ Domy/ Familie/ y pokrewnośći. Ták

Genes. 2 v. 23. Jádam nazwał Małżonkę swoię Ewę/ Hoc nũc os, de ossibus meis, & caro, de carne mea: Ewá/ iest to/ práwi/ kość z kośći moich/ y ćiáło/ z ćiáłá mego. Tymże sensem rzekł Laban do Jákobá/

Gene. 29. v. 14. Os meum & caro mea es. Wyprowadził Bog

Ezec: 37. v. 1. & seq. Ezechielá Proroká w pole ßerokie/ Eduxit me, mowi Prorok/ & dimisit me in medio campi, qui

erat

erat plenus ossibus; wszytko pole vstáne było kośćmi leżącemi.

Tu by mi była okazya wypáść w pole Sapieżyńskie/ odważnych Domu tego Káwálerow/ części ná Marsowym placu położonych/ części/ woiennemi niewczásami zmorzonych/y zamorzonych/regestrowáć. Lacnoby mi pokázáć/ y place Tryumphow Sapieżyńskich/ Campum plenum ossibus, polá Brzeskie/ Połońskie/ Słonimskie/ Myszskie/ Lachowickie/ kośćmi Moskiewskiemi/ ręką Pawłá Sapiehi Wielkiego Hetmaná W°X. L° rozsypánemi/ vbrukowáne. Ale sáme Mogiły/ iáko Pyramides stoiące/ wołáią; Sit memoria eorum in benedictione; & ossa eorum pullulēt de loco suo. Vmarłych Wodzow/ Rotmistrzow/ Pułkownikow/ Polnych Pisarzow/ Regimentarzow/ y Hetmanow/ cnych Sapiehow/ niech kwitną kośći/ Pullulent ossa eorum, á swoim kwitnieniem/ niechay żywych (iáko Elizeuszá Proroká kośći ożywiły vmarłego) do Marsowych dźieł záchęcáią. Et nomen eorum permaneat in æternum, permanens ad filios illorum, sanctorum virorum gloria. Y Synowie/ & seri Nepotes, y Wnukowie/ Et nati natorum, & qui nascentur ab illis, Domu Sapieżyńskiego nástępcy/ æmulentur charismata meliora!

4 Reg.13 v. 21.

1 Cor.12 v. 31.

D Zamy-

Zamykam tę prostą mowę moię z Ambrożym Swiętym/ ktory zá iednym Theodozyußem Cesárzem/ á ia zá dwiema Sapiehami/ ták do ćiebie Pánie y BOże nász; Da Domine requiem servis tuis: illuc convertantur animæ eorum, ubi mortis aculeum sentire non possint. Dileximus enim eos, & ideò prosequemur eos in Regionē vivorum, nec deseremꝰ, donec fletu & precibus inducamus, quò sua merita evocant eos, in montem Domini, ubi perennis est vita. Swięci Boży/ Obywatele Niebiescy/ ktorzyśćie przed kilką dni z Pułkámi woysk niebieskich/ Syná BOżego z Ziemie nászey do gornego Hieruzalem z Tryumphem wprowadźili/ tych dwu Przezacnych Pánow/ wiernych sług Bożych/ zá Pánem y Bogiem nászym IESVSEM CHRISTVSEM wpuśććie/ Attollite portas Principes vestras. Subvenite Sancti Dei, occurrite Angeli Domini, suscipientes animas eorum. Paweł Jan Sapieha/ po niewczásách obozowych/ Kazimierz Leo Sapieha/ po prácách pieczętarskich/ Requiescant in pace, Amen.

S. Ambr. in fine funebr. &c. pro Theodos.

Psalm. 23 v. 7.